

Reageren?

Als u wilt reageren op artikelen in deze krant, kunt u schrijven of mailen (met vermelding van uw adres!) naar: Het Parool, Postbus 433, 1000 AK Amsterdam of hetlaatstewoord@parool.nl

het laatste woord

Leegstands-aanpak nodig voor hele

Amsterdam komt in mei met een leegstandsverordening op basis van het model dat de Vereniging van Nederlandse Gemeenten woensdag presenteert. Van een doortastende aanpak zal waarschijnlijk geen sprake zijn.

De Wet kraken en leegstand, waarmee het kraken sinds 1 oktober 2010 is verboden, biedt de gemeente de gelegenheid zelf regels op te stellen om de leegstand te bestrijden. Geen overbodige luxe, want meer dan één miljoen vierkante meters in Amsterdamse gebouwen staat leeg. Maar in de voorstellen, waarvoor b. en w. in januari met de uitgangspunten naar buiten is gekomen, wordt de aanpak slechts beperkt tot de monofunctionele kantoorgebieden Sloterdijk en Amstel III (tussen Arena en AMC).

Buiten deze twee gebieden vallen alleen kantoren onder de nieuwe verordening als ze groter zijn dan 100.000 m² of kraakpanden zijn geweest. Naar andere gebieden en gebouwen in de stad wenst het gemeentebestuur niet om te kijken.

Maatschappelijke verantwoordelijkheid is niet het eerste waar je aan denkt in de onroerendgoedwereld. Het is dan ook goed dat eigenaren het verplicht moeten melden als hun vastgoed leegstaat. Maar dan moet die meldingsplicht voor de hele stad gelden en moet na die melding ook iets gebeuren.

Door de meldingsplicht maar in een heel klein deel van de stad in te voeren, doet de gemeente naar eigen zeggen om eerst te toetsen of die

meldingsplicht echt een bijdrage levert aan de bestrijding van de leegstandsproblematiek. Er wordt dus in een hoekje gedweild terwijl de kraan elders gewoon open blijft staan. Om de golf van leegstand te keren heeft alleen een meldingsplicht voor de gehele stad zin, en niet alleen voor kantoren, maar voor ook voor scholen, kerken, garages en andere gebouwen.

Er is een leegstands-aanpak nodig die direct de stadsbrede en negatieve effecten van leegstand op de directe leefomgeving bestrijdt. De negatieve gevolgen van leegstand zijn immers ook voelbaar in de buurten waar gewoond, gewerkt en gereëerd wordt. Bewoners lopen dagelijks langs een leegstaand schoolgebouw, of een vervallen kerk en zien op het oog verlaten panden meer en meer verloederen.

Tot verrassing van velen ziet de gemeente in haar plannen voor de leegstands-aanpak ook een belangrijke rol weggelegd voor de antikraakbureaus. Het is alsof je de wolf

Laat burger ook leegstand melden en plannen aandragen

vraagt op de schapen te passen. Want als er een bedrijfstak is die garen spint bij leegstand, dan zijn het wel de commerciële leegstandsbeheerders. Men heeft daar helemaal geen belang bij structurele oplossingen. Sterker nog, de uitwassen van de sector zijn algemeen bekend: wurgcontracten voor mensen die naar woonruimte op zoek zijn en verloedering van gebouwen.

Van een verbetering van de rechtspositie voor antikrakers en een on-

In de stad staan talloze panden leeg, niet alleen kantoren, maar ook kerken, scholen en garages. Dat leidt tot verloedering

afhankelijke controle op de werkwijze van commerciële leegstandsbeheerders is in de plannen van de gemeente nergens sprake. Het inschakelen van antikraakbureaus

lijkt dan ook eerder een poging het ambtenarenapparaat te ontlasten, dan een geloofwaardige poging om de leegstand aan te pakken.

Maar het is helemaal niet nodig je

uit te leveren aan louche leegstandsbeheer door antikraak. Talloze burgers, buurtgroepen, maatschappelijke initiatieven, bedrijven, sociale en culturele instellingen

Talloze families verdacht door dna-sporen

Deze week zal de Tweede Kamer zich buigen over de nieuwste innovatie in de forensische opsporing: dna-verwantschapsonderzoek. Valt met dit opsporingsmiddel echter wel winst te behalen?

Ieder persoon heeft een unieke genetische code: zijn dna-profiel. Als op een plaats delict lichaamsmateriaal wordt aangetroffen, kan de dader aan die code worden herkend. Vaak wordt de dader zelf echter niet gevonden. Voor ernstige misdrijven is daarom een omweggetje bedacht. Door genetische overerving vertonen de dna-profielen van bloedverwanten grote overeenkomsten. Daarom spoort dna-verwantschapsonderzoek personen op waarvan

het dna-profiel significant overeenkomt met de dadersporen: zij kunnen verwanten van de dader zijn. De dader is wellicht binnen één van hun familiekringen te vinden.

Het nadeel van dna-verwantschapsonderzoek is dat onderzoek naar de families van potentiële verwanten ernstige inbreuk maakt op de privacy, bescherming van het familieleven, onschuldpresumptie en andere fundamentele grondrechten van onschuldigen.

Daar staat geen effectieve bescherming van de veiligheid tegenover. Het onderzoek kan wel snel en goedkoop potentiële verdachten identificeren, maar produceert meestal talloze verdachte families. De tijd en het geld die met het op-

sporen en onderzoeken van al die familieleden verloren gaan, verhogen juist de opsporingskosten en vergroten het capaciteitstekort bij de politie. Bovendien is het vaak verspilde moeite: de verwanten zitten dikwijls niet eens in de onderzochte groep.

Het effect van dna-verwantschapsonderzoek op de veiligheid of bestrijding van criminaliteit is niet alleen daarom minimaal. Afgaand op de praktijk in het buitenland en uitspraken van de minister, zal het onderzoek ook slechts minimaal – ongeveer vier keer per jaar – worden ingezet. De Engelse ervaring leert dat de resultaten slechts in 25 procent – dus één zaak – bruikbaar zijn. Toegegeven, waarschijnlijk gaat het

hier om een ernstige strafzaak. Maar is die ene bruikbare aanwijzing zo'n grove, veelvuldige schending van burgerrechten waard?

Bovendien is de praktijk onvol-

Dna-verwantschapsonderzoek ineffectief en inbreuk op privacy

doende voorbereid op het gecompliceerde opsporingsmiddel. Het wetsvoorstel stelt geen vereisten aan het onderzoek, het uitvoerings-traject of de bijscholing. Politie, justitie en forensische laboratoria wor-

den aan hun lot overgelaten. Uit het Posthumusrapport naar aanleiding van de Schiedammer parkmoord blijkt dat zo'n gebrek aan regelgeving en kennis tot ernstige missers in de strafrechtelijke opsporing en ernstige maatschappelijke onrust kunnen leiden.

Met dna-verwantschapsonderzoek valt daarom (nog) geen winst te behalen. Alle ingrediënten voor een veiligere maatschappij ontbreken in het wetsvoorstel. Dit ineffectieve en complexe opsporingsmiddel, dat bovendien burgerrechten op grote schaal zal schenden, hoort niet thuis in onze samenleving.

Jantien Dekkers, student criminologie, forensica en rechtspleging, Universiteit van Maastricht